

Een dubbelinterview met Ariane Schluter (A) en Hannah Hoekstra (H) tijdens de repetities van *People, Places & Things* bij Toneelgroep Oostpool

‘In zekere zin is spelen ook een vorm van verslaving.’

Door: Madelon Kooijman, dramaturg

*People, Places & Things van de jonge getalenteerde Britse toneelschrijver Duncan Macmillan ging in 2015 in première in The National Theatre in Londen. Het stuk volgt de intelligente en succesvolle actrice Emma. Het lijkt haar voor de wind te gaan, maar ze houdt zich staande op en cocktail van drugs en alcohol. In een afkickkliniek gaat ze het gevecht aan met zichzelf en haar omgeving. Tweevoudig Gouden Kalf winnares Hannah Hoekstra speelt in *People, Places & Things* de alles sturende hoofdrol. Meervoudig Theo d'Or winnares Ariane Schluter speelt onder andere de rol van dokter en moeder. Wij spraken met beide actrices tijdens het repetitieproces van de voorstelling die vanaf januari 2019 in de kleine zalen in Nederland te zien is.*

Hoe hebben jullie je voorbereid op de repetities van *People, Places & Things*?

H: Zodra ik weet dat ik een stuk ga spelen wordt mijn fantasie geprikkeld en gaat mijn inspiratiewiel draaien. *People, Places & Things* gaat over iemand met een verslaving, maar om geïnspireerd te raken hoef ik niet speciaal naar een kliniek. Ik kan nog inspiratie krijgen van het bakken van een ei. Ik ga wel anders naar dingen kijken. Een glas wijn proeft anders, omdat ik er op een andere manier mee bezig ben.

A: En we zijn naar documentaires en televisieprogramma's als *Verslaafd!* gaan kijken. Daar kijk ik nu anders naar dan voorheen. Daarnaast bestaan de eerste weken uit leren, leren en leren. Dat was vooral voor Hannah een enorme klus.

H: Toen ik begon met tekstleren dacht ik: 'Oh my god! Hoe de hel ga ik dit doen?' Mijn huis is inmiddels een soort ontploffing van losse uitgeprinte papieren die ik in m'n zak steek als ik ga wandelen. Zo repeteer ik mijn teksten. Er liggen echt overal losse scènes. Dat zal tot het einde van de repetities wel zo blijven. Die teksten moeten op die manier intrinsiek en organisch worden.

Hoe is het om met Marcus Azzini te werken?

H: Voor mij is het de eerste keer dat ik met Marcus werk en ik vind het echt waanzinnig. Hoe rommelig een situatie met zeven acteurs op de vloer ook kan zijn; hij houdt het overzicht en kan heel erg goed de dingen naar boven halen die hij belangrijk vindt. Buiten het feit dat hij goed weet wat hij wil kan hij dat ook vet goed overbrengen. En met humor! Dat vind ik belangrijk. Ik lach me wild tijdens het repeteren.

A: Het werken met Marcus is inhoudelijk en tegelijkertijd heel intuïtief. Ik werk voor de tweede keer met Marcus en ik vind dat hij een enorme intelligente kijk op de inhoud heeft. Wat ik leuk vind is dat hij erg aanwezig is. Er zijn regisseurs die je lang laten zoeken en dan af en toe iets zeggen vanaf de zijkant. Marcus is daar het tegenovergestelde van. Hij grijpt onmiddellijk in en bepaalt sterk hoe het gaat. Tegelijkertijd laat hij je ook vrij om dingen aan te bieden en te onderzoeken. Aanbod.nl heet dat in het repetitielokaal.

H: Daar word ik als acteur super creatief van! Ik gooi me er helemaal in, omdat ik er echt op durf te vertrouwen dat hij zegt wanneer iets wel of niet werkt. Daar is hij soms heel hard in, maar dat hij zo direct is vind ik heerlijk geruststellend. Dat is superfijn communiceren.

A: Ik vind sowieso dat het repeteren ontzettend goed gaat. Het is een compleet nieuwe maar leuke groep. Hannah en ik kennen elkaar uit de film, maar we hebben nog niet eerder samen op het toneel gestaan. Ondanks het feit dat niemand elkaar voor dit proces echt kende, verloopt alles heel smooth.

***People, Places & Things* draait volledig om het personage van Hannah. Zij is de motor van iedere scène. Hoe is dat?**

A: We hebben het regelmatig gehad over hoe de vorm van het stuk ook de inhoud is. De grilligheid van een verslaving die in het personage van Hannah zit, komt ook tot uiting in de vorm van *People, Places & Things*. Zo ben je bijvoorbeeld ineens in een andere ruimte en heeft de schrijver dubbelrollen geschreven die specifiek door dezelfde acteur gespeeld moeten worden. Dat betekent dat de zoektocht naar de vorm en de inhoud synchroon lopen.

H: Ja. Het personage dat ik speel (Emma) hallucineert, maar tegelijkertijd zijn er ook een aantal vreemde dingen duidelijk aanwijsbaar. Zo herkent Emma in verschillende mensen haar

moeder en worden die mensen allemaal gespeeld door dezelfde actrice. Die inhoudelijke verwarring wordt dus gevoed door de vorm, waardoor het publiek hetzelfde ziet als Emma. Het lijkt mij vet als je als toeschouwer dusdanig meegaat in haar ervaring, dat je écht het gevoel krijgt in een trip te zitten.

A: Ik speel onder andere de dokter en een therapeute. In die rollen ben ik niet zozeer een personage met een eigen geschiedenis en een verleden, maar dien ik als functie voor de figuur van Emma. Om te bouncen of om zich tegen af te zetten. In de rol van de moeder kan ik ook eigen verdriet spelen en hebben we een verleden samen. In die rol voel ik het hart en de emotionaliteit van het stuk.

Herkennen jullie jezelf in het personage dat jullie spelen?

H: Ik moet altijd heel erg lang nadenken over deze vraag. Als acteur krijg je deze vraag bijna ieder interview en ik vind hem eigenlijk altijd irrelevant. Het is een super logische vraag vanuit mensen die zelf niet spelen, maar ik denk eigenlijk dat het feit dat ik in staat ben mezelf in personages te herkennen juist de reden is dat ik speel. Ik kan me goed in mensen verplaatsen, in welke situatie dan ook. Ik kan me dus echt voorstellen dat iemand de weg kwijtraakt en verslaafd raakt aan wat dan ook. Daar hoeft ik zelf helemaal niet verslaafd voor te zijn. Dat zit in je wanneer je acteur bent, denk ik. Ik kan me dus voorstellen waar Emma in zit. Dat komt ook doordat de tekst goed geschreven is en je precies langs de menselijke aspecten van de rol weet te leiden.

A: Ik schaar me hier helemaal achter. Uiteindelijk herken je altijd wel iets in een personage.

Herkennen jullie de druk om te presteren en hoe ga je daarmee om?

A+H: Neeeeeeeeee, die kennen wij helemaaaaal niet! Haha.

A: Nee, even eerlijk; dat is een lastig en vervelend onderdeel van ons beroep. En misschien wel van heel veel beroepen. Als acteur zijn we letterlijk afhankelijk van het oog van de regisseur waar we ons aan over moeten geven. Je eigen intuïtie is natuurlijk ook erg belangrijk, maar de regisseur zegt of het goed is of niet. Die afhankelijkheid voedt op een bepaalde manier je behoefte aan bevestiging. Die behoefte aan bevestiging loopt

volgens mij synchroon aan de druk om te presteren.

H: Ik herken dat enorm. Ik heb hier laatst lang over nagedacht en volgens mij heb ik echt een bevestigingsverslaving. Dat is verschrikkelijk. Ik probeer nu om vanuit een soort vriendelijk mensbeeld naar anderen en mezelf te kijken, zonder dat ik de hele dag iemand nodig heb die tegen mij zegt dat ik het goed doe. Maar dat vind ik echt super moeilijk.

A: Ja, dat vind ik ook. En het is zo jammer dat die druk om te presteren niet minder wordt. Het opgelegde verwachtingspatroon, het verwachtingspatroon van jezelf, het naar jezelf kijken door de ogen van anderen; die blik blijft streng en oordelend, helaas.

H: Nou die is bij mij al niet mild... dat belooft wat voor de toekomst!

Emma lijkt geen genoegen te willen nemen met wat het werkelijke leven haar geeft. Herkennen jullie het verlangen naar een intensere ervaring van het leven?

A: In zekere zin is spelen denk ik ook een vorm van verslaving. Als iets een vlucht uit de werkelijkheid kan zijn, is het toneelspelen. Spelen kan een roes geven die verslavend werkt. Tegelijkertijd is spelen super reëel en sta je juist extreem in het moment. Dat zijn ook de lekkerste momenten. Als je tijdens het spelen extreem met elkaar in het hier en nu bent. Als acteur mag je op een bepaalde manier honderd levens leven in plaats van één. Dat is met niets te vergelijken. Het is daarom ook grappig dat het hoofdpersonage in People, Places & Things een actrice is. Er ontstaat daardoor een beetje een droste-effect.

H: Precies! En in zo'n intense ervaring van dit moment hoef je niets te ontkennen. Voor mij kan een theaterbezoek, een hele goede film of muziek dat ook bewerkstelligen. Een ervaring die je even helemaal in een andere wereld zet, terwijl je toch echt in dezelfde stoel zit als tien minuten geleden. Ik hoop dat dat voor alle mensen geldt. Ik vind het in elk geval heel prettig dat die momenten mij blijven overvallen.

Toneelgroep
OOST
POOL | Hoe nu mens te zijn?
toneelgroepoostpool.nl

